

Kláštor Čiernej ruže

Jún 1475

Stará zem, Španielsko, územie Aragon

V Španielsku tomto období i naďalej vládol nepokoj. Kráľovskej armáde sa stále nepodarilo vyhnat' Maurov z polostrova a to vyvolávalo nedôveru i u obyčajných ľudí. V tomto období sa ozvala severovýchodná oblasť, niekdajšie Aragónske kráľovstvo. Zopár zástancov tohto štátneho útvaru chcelo znovu vlastnú korunu. Španielsko týchto mužov označilo ako rebelov a banditov, proti ktorým bolo treba tvrdo zasiahnuť. V tom istom čase si dvojica generálov Dateb a Alvarés stále viac a viac zasluhovali svoje tituly a ich úspechy a meno vzrastalo závrtným tempom. Odkedy stáli po boku kráľa, nepriateľ strácal silu. A tam kde boli oni dvaja miska váh bola naklonená v prospech koruny.

Generál Dateb sa aj v ten deň zdržiaval vo svojej pracovni, ktorú mal hneď vedľa kráľovej. To aby sa mohol urgentne konať v prípade núdze. Na stole mal stovky spisov, listín a zvitkov. Počas svojej práce veliteľa nebol stále len na fronte, ale musel riešiť aj papierové záležitosti. Jeho písanie prerušilo otvorenie dverí. Do pracovne vkročil jeho dávny kamarát a spolupracovník Sergio Alvarés. Attílio prísne zdvihol zrak spoza kopy papierov a vítal ho.

- Konečne, že sa aj ty občas ukážeš!

- Aj ja ta rád vidím. – odvetil s úsmevom Sergio a zo skrine vyberal portské.

- Zabilo by ťa, keby si občas zostal tu a spracoval niekoľko listín?

- To sa nikdy nedozvieme. Na fronte som asi užitočnejší. – pokračoval Alvarés, pričom už podával pohár vína kolegovi.

Attílio si ho vzal a odpil z neho.

- Čo práve riešiš?

- Mám tu sťažnosti na niekoľko dôstojníkov, a musím zaradenie kadetov z Madridskej akadémie.

- Nechápem, prečo to nerobia iný, veď ty si najvyšší veliteľ koruny.

- A práve preto by sme to mali robiť my, aby sa nestalo, že na fronte budú samí neschopní vojaci. Teraz, keď Mauri pritvrdili, nemôžeme si dovoliť prešľap.

- V tom jednom ti dávam za pravdu. A preto som aj prišiel, delostrelecká pechota má rezervy, ktoré treba odstrániť. To čím skôr!

- Vieš čo, Sergio? Ja mám celkom rád svoje papiere. A delostrelcov nechám na teba. – pousmial sa Dateb.

Páni sa i naďalej doberali, až kým do pracovne nevošiel sluha s odkazom od kráľa. Obaja okamžite vyložili víno z ruky, zapravili si uniformy a napochodovali do vedľajšej miestnosti.

V tom istom čase. Na severe Španielska aj naďalej úradovali banditi. Plienili kláštor za kláštorom. Prečo práve tieto sväté stánky? Za múrmi boli ukryté dosť veľa bohatstvá a banditi ho chceli použiť na výstavbu armády proti Španielom. Nanešťastie, kráľ nevenoval tomuto problému takú pozornosť. Cirkev ho uistila, že kláštory až tak veľa zlata neukrývajú a tým je koruna v bezpečí. Lenže to banditi nevedeli a preto domovy mníchov vypaľovali jeden za druhým. A do jedného z nich práve dorazil odkaz.

- Opát Salvatorius! Nesiem zlé správy!

- Hovor, brat Claudius! – prestal sa modliť opát a obrátil pozornosť na mnícha.

- Kláštor sv. Jaccoba padol popolom.

- To je zlé, brat môj! Takže nasledujeme my! Ale ostatným to zatiaľ nehovor, nechcem aby zavládla panika.

- Rozumiem, otče! – prikývol brat Claudius.

Opát sa prešiel po miestnosti a zastavil sa až u svojho stola. Rukou začal prehrabávať listiny, kým v druhej žmolil ruženec. Asi po dvoch minútach pátrania vybral jeden list.

- Na! Čítaj brat môj!

Claudius si to vzal do ruky a nakukol do toho.

- Čo to je?

- Len čítaj. Je to možno naša spása.

Mních sa pustil do čítania, kým sa opát Salvatorius posadil za stôl. Vzal si čistý papier, brko jemne namočil do atramentu a písal.

- Nerozumiem, otče! Akú súvislosť má tento muž s nami?

Opát prerušil písanie a vysvetľoval.

- Attílio Dateb je sirota, ktorú som našiel pred bránami kláštora v Madride, keď som bol ešte rádový mních. Vychoval som ho a potom pustil do sveta. Z Attília sa stal vojak a neskôr generál. Týmto listom, ktorý držiš v ruke sa mi ďakuje za všetko, čo som preňho urobil. Zároveň sa v ňom zaväzuje, že keď budem potrebovať pomoc on príde.

- To je pekné, lenže kardinál presvedčil kráľa, že tu sa nič nedeje. Pochybujem v príchod toho muža, ak je v službách kráľa.

- Ja mu naopak verím! A aj tebe a preto ťa poverím dôležitou úlohou! Doruč tento list k Attíliovi a odovzdaj mu môj prsteň, ako dôkaz toho, že hovoríš pravdu. Či už príde alebo nie, je našou poslednou, našou jedinou nádejou.

Mních Claudius prikývol, počkal, až opät zapečatí list a berúc si jediného koňa, slúžiaceho na poľnohospodárske práce, vycválal smerom do Madridu. Salvatorius sa následne vrátil k modleniu a prosil boha o čas, kým jeho odchovanec Attílio dorazí, ak vôbec bude môcť.

Od odchodu Claudiusa uplynulo už niekoľko dní. Obaja generáli opätovne sedeli vo svojej pracovni a práve riešili jedno z kráľových nariadení. Potrebovali presunúť vojská na obranu vojnovéj línie proti Arabom.

- To je nezmysel! – šomral si Attílio, – ak vezmeme armádu z Leonu, zostaneme na severe nechránení.

- Kráľ si myslí, že naše vzťahy s Francúzmi sú dosť pevné na to, aby to nemalo následky.

- Kráľ si tiež myslí, že na Aragónskom území je všetko v poriadku, aj keď neustále dostávam hlásenia o nepokojoch.

- Budeme musieť premiestniť vojakov z východného pobrežia.

- A delostrelectvo zo zálohy zo Salamancy. – dodal Dateb.

- Čo kavaléria, Attílio?

- Z Madridu! Leon neoslabíme! Je to naše druhé hlavné mesto a vojenská bašta po Toledě!

- S tým kráľ nebude súhlasiť. – oponoval Sergio.

- Ak chce posilniť front voči Maurom, nemá na výber. My sme obdobníci na to, koho kam presunieme!

Dohovoril generál Dateb a buchol päťou po stole. Zhruba v tom istom momente zaznelo na dverách pracovne klopanie. Vojak nesmelo nakukol, lebo každý dobre vedel, že keď seňori Dateb a Alvarés pracujú nie je dobré ich vyrušovať.

- Čo sa deje? Vypuklo povstanie, či čo? – zvyšoval hlas Attílio.

- Prepáčte, pán generál, ale máte tu návštevu.

- Neprijímam nikoho! – odvrkol Dateb.

- Len pokoj! O koho ide, vojak? – zasiahol Sergio Alvarés.

- Je to jeden mních, vraj nesie pre pána generála odkaz od určitého opáta.

Tu Attílio spozornel a hneď zmenil postoj. Okamžite vedel o koho sa jedná a tak návštevu prijal. Čiže mníchovi sa predsa len podarilo dostať do Madridu a nájsť

hľadaného muža. Aj keď to nebolo ľahké. Ved' hocikoho len tak nepustia do paláca a už vôbec nie k tak vysoko postavenému mužovi. Ale opátsky prsteň a niekoľko mincí dokážu zázraky. Brat Claudius predstúpil pred generálov a úctivo podával list. Sergio ho vzal ako prvý a podal ho krížom cez stôl, aby ho mohol Attílio prečítať. Hneď ako dočítal bol rozhodnutý pomôcť!

- Zlé správy?

- Čítaj, kamarát! Čítaj!

I Sergio sa ponoril do riadkov listu a jednoznačne vyhlásil:

- To je zlé! Čo chceš robiť?

- Idem s tým listom za kráľom a potom to kardinálovi pekne vytmavím. Vraj je všetko v poriadku. – vstal od stola Attílio a tajnými dverami prešiel do kráľovej pracovne.

Tento prechod sa často nepoužíval, len v prípadoch núdze. Kým sa čakalo, Sergio ponúkol mníchovi miesto na sedenie, vodu a vyzvedal o situácii, ktorá bola podľa cirkvi úplne malicherná. Claudius všetko porozprával a generál sa len uistil o neprávach ktoré sa konajú bez kráľovho vedomia.

Ubehlo hodných pár minút, keď sa Attílio vrátil späť do pracovne. Na jeho tvári bolo vidieť ešte viac hnevu ako keď odchádzal a preto sa ani nebolo treba pýtať, ako žiadosť dopadla.

- Kardinál je neskutočný! Videl list a i tak bude zapierať problém. – rozhorčoval sa.

- Kráľ ti neuveril?

- Nie, lebo podľa kardinála je tento list len podvrh neveriacich, ako odlákať vojsko na sever.

- Ten chlap je neskutočný! Tú červenú má snáď od diabla. – rozčúlil sa už aj Sergio.

- Určite dostane podiel z lupu a bude napomáhať prevratu Aragóncov, potkan jeden!

- Tvoj plán?

- Zachránime kláštor jednoznačne. Následne si to vyriešim s tým potkanom v červenej sutane osobne.

- Otec Salvatorius mal pravdu! Ste dobrý muž! – vstúpil do debaty i mních.

- Bež do stajní, na môj rozkaz si vezmi najlepšieho koňa a utekaj povedať, že pomoc je na ceste.

Claudius potriasol Datebovi rukou, uklonil sa a berúc si príkaz od Sergia utekal do stajní. Keď odišiel, generáli dali hlavy dokopy. Museli zasiahnúť hoc bez kráľovho vedomia a navonok nedať nič poznať.

- Leon?
- To je nadtľho. Musí to byť niečo rýchlejšie.
- Vezmi si kráľovskú kavalériu a choď, ja zvyšok zariadim!
- Udržíš to?
- Kryjem ťa ako vždy, kamarát!

Dateb podal Alvarésovi ruku. Nebolo treba viac slov. Z pohľadu bolo jasné, že jeden druhému prial šťastie a ten druhý ďakoval. Attilio bol behom hodiny v kasárňach a už mobilizoval elitnú španielsku jazdu. Tento jazdecký pluk bojoval poväčšine po boku kráľa a skladal sa z tých najlepších. Ich veliteľ stál bokom a dostával od generála jasné rozkazy. Misia bola úplne tajná a našťastie vojaci boli poväčšine viac lojálni svojmu veliteľovi ako kráľovi. Keď bolo všetko pripravené, stovka jazdcov opustila brány Madridu aj napriek jasnému zákazu kráľa. Týmto mužom teraz hrozil trest za zradu, ale im to bolo jedno, lebo nasledovali svojho generála aj do pekla ak by to bolo treba.

Uplynuli ďalšie dni a jeden jazdec dorazil do ohrozeného kláštora. Nebol to nik iný ako mních Claudius, ktorý však okrem dobrých správ niesol aj tie znepokojivé.

- Uspel si, brat môj? – vyzvedal netrpezlivo opát.
- Áno, otče. Váš chovanec je už na ceste. No pravdepodobne to nestihne!
- Čo tým myslíš?
- Videl som cestou banditov aj na čele s obávaným Ernestom, hľadali náš kláštor.

Opát sa chytil za bradu a začal sa zas prechádzať z miesta na miesto. Slovo „hľadali“ mu vnuklo myšlienku. Keďže kláštory boli takmer rovnaké a nemali zakreslenú presnú polohu, i banditi len mohli hádať kde ich nájdu.

- Možno viem, ako nám získať čas!
- Ako otče?
- Povedz ostatným mníchom aby doniesli slamu a fakle.
- Chcete vypáliť kláštor?
- Nie, iba jeho múry!

Na nich totiž rástli karmínovo červené ruže, ktoré sa ťahali múrmi. Ak by ich dym opálil a sčiernil, banditov by to na moment zmiatlo a získali by tak potrebný čas. Mnisi sa dali do práce a doslova začali čmudiť múry svojho

domova. No museli byť pri tom opatrný, aby dym nestúpал vysoko a tak neupozornil Ernesta.

- Funguje to, otče. – usmieval sa Claudius vidiac, že červené ruže sa menili na čierne.

Slama postupne dohorela a už nezostávalo nič iné ako čakať. Mnísi sa odobrali do kostola na modlitby. Hoci to trvalo, na obzore sa objavili obávaní banditi. S mečmi a pištoľami v rukách krvilačne očakávali boj. Jeden z prieskumníkov s práve vracal.

- Ernesto! Asi sme nesprávne!

- Čo tým myslíš? – schmatol ho za golier.

- Vravel si, že tento kláštor má na stenách červené ruže, ibaže žiadne nevidíme. Len vyschnuté vetvy a niekoľko čiernych lupeňov.

- To nie je možné! – pustil ho Ernesto, – dostal som presné informácie o polohe kláštora. Doteraz sa informátori nikdy nemýlili!

Následne udelil banditom hodinu voľna a sám sa išiel presvedčiť o situácii. Nechcel totiž chlapov zbytočne ťahať a unaviť. Jednak potrebovali síl a na druhej strane keď boli bojovo naladení, nemuselo sa to dobre skončiť v prípade, ak by šlo predsa len o opustený kláštor. Nanešťastie jeho informácie boli pravdivé, čo zistil, hneď ako podišiel bližšie.

- Šikovné! Títo mnísi ma potešili. Na diaľku by som im bol uveril. – komentoval vidiac tlejúcu slamu pod múrmi.

Okamžite sa rozbehol naspäť a velil na útok. Bolo to jasné, kláštor je správny a bude horieť nie len po okraji múrov. Banditi sa pripravili a na Ernestov rozkaz sa rozbehli vpred. Nik im nestál v ceste a tak to mala byť ďalšia jednostranná bitka. Ernestovi muži dobehli k múrom a opierali prvé rebríky, kedy sa na obzore objavilo niečo nečakané.

- Vojaci! Pobite ich všetkých! – velil Attílio zo sedla a kývol na útok. Z diaľky sa rútila elitná kavaléria, kým banditi boli uprostred obliehania.

- Ernesto! Pozri sa!

- Nemožné! Nemohli sa sem dostať. Bolo mi to odprisahané!

- Aké sú rozkazy? – pýtali sa banditi, nevediac čo skôr.

Lenže Ernesto neodpovedal. Zostal totálne zaskočený a tak sa jeho muži rozhodli konať sami od seba. Pozoskakovali z rebríkov a utekali, kade ľahšie. Len zopár chlapov zostalo pri svojom veliteľovi. Kavaléria sa rútila i naďalej a na Attíliov rozkaz sa rozprchlá po utečencoch. Medzitým generál Dateb dorazil k múrom a zoskakujúc zo sedla tasil. Muži stojaci na obranu Ernesta dlho nevydržali. Dvaja sa dali na útek a zvyšní dvaja padli. Banditi sa konečne

spamätal a tasil na svoju obranu. Už pri prvom strete zbraní schytil Aragonec poranenie na ruke a to napovedalo o celom priebehu súboja. Generál bol nekompromisný a potom čo vykopol súperovi meč z ruky, vrazil mu ten svoj do hrude. Mohlo by sa povedať, že skôr šlo o popravu ako súboj, ale ak to niektorí z banditov prežil, mohli povedať čo čaká tých čo sa o niečo podobné pokúsia. Kým jazda pracovala, Attílio Dateb si utieral meč od krvi a následne prezeral Ernestovo telo, v tom istom čase sa otvorili brány kláštora. Ako prvý vyšiel mních Claudius, ktorý sa chcel presvedčiť či je už po hrozbe.

- Prišli ste generál!
- Moje slovo neustále platí! – odvetil a podal mníchovi ruku.
- Vidím, že som ťa dobre vychoval, chlapče.
- Otče! – pozdravil sa Attílio s miernou poklonou.

No tentoraz to bol Salvatorius, ktorý sa poklonil a poďakoval za záchranu celého kláštora. A hoci to nebola jediná skupina banditov, ktorý plienili v mene Aragónska, ten najhorší to už mal za sebou. Čo bola pre tých ostatných dosť veľká výstraha. Elitná jazda svoju prácu dokončila a tým bolo na čas po probléme.

Po návrate do Madridu Attílio s potešením zistil, že ho Sergio úspešne kryl a preto sa rozhodol urobiť ešte niečo za kráľovým chrbtom. Navštívil kardinála. Hodil pred neho Ernestovu ruku s prsteňom, aký mohla dať len cirkev a napomenul ho, aby sa stiahol, lebo na stole nebude ležať len ruka ale aj hlava a to kardinálova. Ten nič nepovedal a generál to ďalej neriešil. Aragónci si mueli hľadať iný spôsob ako sa vyzbrojiť a pripraviť vzburu, no kým s tak stane bude Attílio Dateb určite pripravený a ochotný bojovať za korunu. Napokon čo sa týka zachráneného kláštora. Legenda hovorí, že príchodom novej jari na múroch opäť rozkvitli ruže, ibaže už neboli karmínové, ale čierne. Od tej doby ho začali prezývať Kláštorom Čiernej ruže.

